

Sjöbängen d. 30/1 01.

När han, älskade son!

Jag frågade Linas om han talat om för
då, när han nu skref, att mamma var
sjukt, så att han inte orkade skrifa till
hög tiderna ännu så länge, men då han
kommer, att han inte talat om det, så
tog jag detta som en "vink", att jag
skulle söka berösa ihop några ord
snart, för att du inte skall känna dig
arabing. — Talka, för ditt bästa! —

Da kommer själv här och väj du
här gå, och din lille mamma säger
ingenting annat än: "Mästern var
med dig, älskade son, för alla dina
önskar, men låt stå sig dig här
i ljusa som märks stunder!" —

Fissheten har jag en så fast för-
tröstan, att allt skall lösa till
det bästa, hur märkt det än kan

10 1/2 6 regnestycke

synas ibland, att jag börjer inte öfver
morgondagen" numera, Guds vare lof!

Jag var mycket blek när jag skref
till dig sist, och måste strax därpå
intaga sängen. Doktorn förklarar min
sjukdom vara: "hjärtnervernes öfver-
spänning, och i följd därpå, inträdande
förelöppning".

Ja, hjärtverksambeten har varit gynnade
våldsam under de sist förflutna

åren utskorna. Men, "Karmas
herrar" äro nu hos de goda, och

jag hysar ingen som hitat oro eller
förtviflan; jag har den innerliga
vissheten om, att ingensting är

än bärlek och önskan att gå stjort
— mins handlingar, och hos jag lika

fakt misslagit nu, så får jag
viss erligt lida, men jag dommes
ej af Dem som äro

Den frägar hvad som skets på Freden.
På det du inte med i din ovisshet,
tro någon delaktig som jag är det,
vill jag säga dig, att jag på det första
ögonblicket jag kom till F. denna gång,
kände att något "lag i luften", en
svart ström af "olust", och denna
väste dag från dag, och kom från
de två enda verkliga - ja, åtminstone
den ene - teasofor (??) som fanns
där! - Jag stod som inför en gåta,
en mörk, grym gåta; och hade jag
inte haft så märklig hjälp af högre
makter på andra plan och - Enjo,
på detta plan, så vet jag inte huru
det gått med din lilla mamma -
De kunde inte förstå mig, och
dömde mig därefter. Jag känner
inte annat än kärlek för dem,
och ber dagligen att de måtte

en gång få beaktad i det som nu
tycker dem vara dunkelt i

Träffas vi åter, i detta lifvet, min
kära goise, så skall jag tala med
dig härnäst, men till dess bes jag
dig, att du icke får måga lösas
omtömd jag nu på att dig

nu arbeta jag inte mer
Du får nog höra snart ifrån
din trofasta, stickars
Lilla Mannen